

vi vedtager en Lov som denne. Det vil være naturligt at bringe dem i Overensstemmelse med hinanden, og derved kommer vi naturligt ind paa det reelle Spørgsmaal om Udstedelsesstemplet. Det glæder mig, at jeg ogsaa der kan vente Støtte af den højtærede Minister.

Mere skeptisk udtalte Ministeren sig angaaende Afgiften af Terminshandler. Jeg mener, det er heldigere, at vi drøfter denne Sag i Udvalget end her, da det ligger noget til en Side for nærværende Lovforslag, men jeg nægter ikke, at jeg vilde anse det for meget ønskeligt, om vi kunde enes om at sætte Bestemmelser ind i Lovforslaget om en Afgift paa disse Handler, ikke fordi jeg miskender, at meget af dette er fuldkomment legitimt, det er lige saa legitimt at afslutte Terminshandler som andre Handler, men det er lige saa afgjort, at en Mængde af de Terminshandler, som afsluttes, er ikke af legitim Art, og det er jo ogsaa givet, at man i Udlandet, som den højtærede Finansminister selv berørte, er kommet ind paa en særlig Beskatning for disse Handler paa Grund af deres særlige Karakter, og sikkert overalt ikke mindst, fordi en saa stor Del af dem har denne ejendommelige og lidet heldige Karakter. Hvad nu angaar de Afgifter, der er gældende i Udlandet med Hensyn til Vare- og Terminshandler, som ganske vist ikke er nær saa høje som den Afgift, der her er Tale om — hvad jo heller ikke skulde være Tilfældet med den Afgift, jeg tænker mig —, saa forekommer det mig ikke, at den almindelige Mening i Forretningsverdenen eller i den økonomiske Verden er gaaet i den Retning, at disse Afgifter har været skadelige for den legitime Handel — der kan være Tider, hvor man har sagt det, men det er aldrig rigtig lykkedes at bevisliggøre det. Jeg nægter ikke, at det Kontrolmoment, som ved denne Lejlighed vil komme ind overfor den meget talrige Klasse af Terminshandler, vi har kendt saa meget til i de sidste Aar, finder jeg saare heldigt — lad mig gentage det, ikke fordi man derigennem hindrer disse Handler, men man stiller dem i en vis gavnlig Belysning og under en vis Kontrol, hvad der kan være meget heldigt.

Men selv om det ikke lykkes den højtærede Finansminister og mig at komme til Enighed paa dette Punkt, ser det dog ud til, at vi vil kunne komme til Enighed om forskellige Ændringer i Lovfor-

slaget, hvorved vi kan sikre Staten et noget højere Udbytte, og jeg maa fastholde, at det anser jeg for saa meget mere ønskeligt, som jeg vedblivende ikke, heller ikke efter de Oplysninger, den højtærede Finansminister nu er fremkommet med, tror, at hans Beregningsgrundlag vil holde Stik. Ministeren maatte selv indrømme, at 1913 var ikke noget normalt Aar, men et Aar med Omsætninger langt over det normale, og de Tal, den højtærede Minister anførte for Aaret 1914 og 15, er irrelevante, forekommer det mig, i denne Sammenhæng. Naar den i dette Lovforslags Forstand skattepligtige Omsætning for 1915 kan anslaaes til et Beløb af 1,700 Millioner, efter at de forskellige Fradrag er gjorte, forekommer det mig snarere, naar jeg ser hen til Forholdene, som de har været i dette Aar, og den meget ekstraordinære Karakter, de har haft, og til de ganske exorbitante Kurser, som Papirerne er spekulerede op i, at dette Tal indeholder et Fingerpeg for Rigtigheden af det, jeg har sagt, at normalt kan man ikke antage, at Omsætningen vil være saa stor som 1 Milliard. Jeg ser heller ikke, hvorfor Ministeren vil bestræbe Rigtigheden af at gaa frem paa den Maade, jeg har anbefalet, nemlig at tage Gennemsnittet af 5-Aaret 1909—13, ved den Betragtning, at Aarene 1909—10 er særlig dårlige Aar. Det er netop derfor, man søger at skaffe sig den Slags Gennemsnit; naar man tager en Aarrække af nogle gode og nogle dårlige Aar, regner man med, at det ene gaar op imod det andet. Jeg maa vedblivende mene, at det Grundlag, Lovforslaget bygger paa, ikke er tilstrækkelig solidt, og at vi gør vel i at omregne det paa en noget anden Maade.

Den højtærede Minister tog lidt Forskud paa Finanslovdebatten og rejste en Debat, om det var et rigtigt Udtryk, jeg havde brugt, at han skyldte de 3 Mill. Kr. Jeg skal ikke følge ham videre paa dette Felt, men kun sige, at jeg tager Sagen ganske praktisk, og naar den højtærede Minister vil betale mig i klingende Mønt de 3 Mill. Kr., bryder jeg mig ikke meget om at indlade mig paa en Debat med ham om, hvorvidt han skylder dem eller ikke.

Schovelin: Overfor den sidste ærede Taler (N. Neergaard) vil jeg gøre den Bemærkning, at jeg udtrykkeligt gjorde opmærksom paa, at det i meget stort Omfang er Tilfældet, at Veksler ikke kommer videre end til de to: Trassenten og Acceptanten, med andre Ord, at de ikke bliver diskonteret, men henligger i Trassentens,